

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3668/2022
16.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат у ..., против туженог Холдинг корпорација „КРУШИК“ АД Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат у ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 523/22 од 12.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 16. марта 2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 523/22 од 12.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 458/21 од 16.12.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог број .../...-... од 28.05.2021. године, утврђено је да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.03.2021. године, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад и на послове „...“ и обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 78.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 523/22 од 12.05.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и због битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20, у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се паушално указује ревизијом туженог.

Ревизијом се указује на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, која у смислу члана 407. став 1. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду бр. .../...-... од 29.01.2016. године, за обављање послова – „...“, на одређено време. Након тога, тужили је анексима уговора продужавано трајање радног односа на одређено време, по којима је тужила без прекида радила на истом радном месту, те је последњи у низу био Анекс бр. .../...-... од 22.04.2021. године којим је одређено да је тужила у радном односу од 01.05.2021. до 31.05.2021. године. Почев од Анекса уговора закљученог 01.04.2016. године констатовано је да се уговор о раду мења у погледу трајања радног односа, а почев од закључења Анекса уговора бр. .../...-... од 25.12.2017. године констатовано је да се уговор о раду мења у погледу трајања радног односа, а због потребе реализације пројекта по таксативно наведеним уговорима. Решењем туженог бр. .../...-... од 28.05.2021. године утврђено је да тужили престаје радни однос 31.05.2021. године, као даном истека времена на које је уговор закључен. У анексима уговора о раду у којима се помињу пројекти, није наведено време трајања пројекта, нити да радни однос може трајати најдуже до завршетка пројекта, већ је радни однос само продужаван на периоде од по неколико месеци, односно на месец дана.

На темељу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су у конкретном случају испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, налазећи да није постојао основ заснивања радног односа на одређено време, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 7. Закона о раду, па је у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду наступила фикција да је радни однос заснован на неодређено време. Истичу да је тужила, почев од 01.02.2016. године до 31.05.2021. године када јој је престао радни однос, непрекидно обављала исте послове, који су систематизовани, што указује да се не ради о ороченим пословима, већ о континуираним пословима који немају привремени карактер и које је тужени само означио формулацијом „пројекат“, те да континуирани рад на истим, систематизованим пословима, у трајању од неколико година, представља одраз сталне потребе послодавца. На темељу тако изнетих разлога, нижестепени судови поништавају као незаконито решење туженог којим је тужили утврђен престанак радног односа и утврђују да је тужила са даном 01.06.2021. године (како је тражила у тужби) засновала радни однос код туженог на неодређено време, те обавезују туженог да тужилу врати на послове које је обављала до престанка радног односа.

Врховни касациони суд је становишта да су нижестепене одлуке донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Уговор о раду може да се закључи на одређено време, у складу са одредбом члана 37. Закона о раду, када за то постоје објективни разлози који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Радни однос заснован на одређено време, у складу са ставом 2. исте одредбе, не може трајати дуже од 24 месеца. Изузеци од временског ограничења трајања радног односа на одређено време прописани су одредбом истог члана у ставу 4. Један од изузетака, прописан у тачки 2, јесте рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Према утврђеном чињеничном стању,

тужилца је код туженог све време обављала исте послове и то Имајући у виду да је тужилца те послове обављала код туженог све време од ступања на рад 01.02.2016. до дана престанка радног односа 31.05.2021. године, те да није постојао основ заснивања радног односа на одређено време, правилан је закључак нижестепених судова да није реч о повећаном обиму посла који је изискивао ангажман тужилце, већ је потреба за пословима тужилце била стална, те да је на тај начин дошло до злоупотребе института радног односа на одређено време.

Ревизијом туженог указује се да је тужба у овој правној ствари морала бити одбачена јер је поднета протеком законом предвиђеног рока из чл. 195 Закона о раду. Ревидент указује да није узета у обзир чињеница да је тужилци радни однос на одређено време продужаван ради реализације одговарајућих пројеката. С тим у вези, ревидент сматра да нису наступили услови за преображај радног односа у радни однос на неодређено време, у смислу одредбе члана 37. став 4. тачка 2. Закона у раду. Становиште је ревидента да је тужба морала бити одбачена и у делу којим је тужени обавезан да тужилцу врати на конкретно радно место јер судови нису надлежни да распоређују запослене на конкретно радно место.

Неоснован је ревизијски навод туженог да је тужба у овој правној ствари поднета протеком законом прописаног рока. Решење о отказу уговора о раду донето је дана 28.05.2021. године, а тужба је поднета дана 15.06.2021. године, свакако у оквиру законом прописаног рока од 60 дана од дана достављања решења. Сходно одредби чл. 37 ст. 6. Закона о раду, ако је уговор о раду на одређено закључен супротно одредбама овог закона, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Следи да је тужилца засновала радни однос на неодређено време самим закључењем уговора о раду на одређено време противно одредбама Закона о раду, дакле и пре него што јој је анексима уговора продужаван радни однос позивањем на потребу реализације пројеката. Стога нема места ни примени изузетка прописаног одредбом чл. 37 ст. 4 тач. 2. Закона о раду, сходно ком уговор о раду на одређено време може да се закључи и за период дужи од 24 месеца за рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Неоснован је и навод ревидента да је недозвољен захтев тужилце да се обавезе тужени да је врати на конкретно радно место. Само на тај начин остварује се потпуна реинтеграција запосленог у радни однос. То је била и интенција законодавца исказана у одредби чл. 191 ст. 1 Закона о раду, да се запослени врати у онај равноправни статус у ком је био пре него што му је незаконито престао радни однос. Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе туженог и нашао да су неосновани и без утицаја на правилност другостепене пресуде.

У складу са изнетим разлозима одлучено је као изреци применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић